

Ik en moeder zouwen heur d'rs gaan bezoeken al die ellende. Ze vertelde wel veel van den brand, maar 't allerzwaarste woog toch altijd nag haar sieraden, die waren gered, en toen kwam er: „hew je me kappegoed wel ders zien?”

Om nag d'rs op die kerremisliedjes terug te komme — vroeger zong ze ook altaid van Jan van Zeuren is naar de maan, vrouw en kinderen laten staan, we blaive bai mekander, ik neem gien ander, ik neem nooit gien ander meer.

Zoo goed als Kees geen toevallige figuur was, kon hier ook wel een bepaald persoon in 't spel wezen en jaren later hoorde ik van een oude vrouw, dat 't ook zoo was. Zij had vollek weunen om de Zuid, deer was ze te warskip, deer zag ze die man met een kind aan de hand loopen en de volgende dag was hij verdwenen en zoo werd ook die man overal rond droegen.

Met de taal is 't al eveliëns, die is ook maar zoo niet toevallig of afgebroken met „plat”.

De taal is oudhistorisch, door de eeuwen heen en op de durpen van zelf langer blaive hange.

Hew je niet 't harde Duitsche „nein”, 't Engelsche „wife” en zoo heel veel meer? Wordt in 't Engelsch de A niet als E en de E als I uitsproken?

Me'n taaltje is me lief en as der wat van zaid wordt, den ben 'k net zoo kwaad as der an toe.

Mevr. VAN DER FEEN DE LILLE,
geb. FONTEIN VERSCHUUR.

Alkmaar.